

ROMÁNIA
NAGYVÁRADI FELLEBBVITELI BÍRÓSÁG
II. RÉSZLEG POLGÁRI, KÖZIGAZGATÁSI ÉS PÉNZÜGYI BÍRÓSÁG
3159 sz. személyes adatokat kezelő szervezet
Ügyszám: 61/35/CA/2015

123 /CA/2015 - PI SZÁMÚ ÍTÉLET
2015. szeptember 14-i nyilvános tárgyalás

ELNÖK: Blaga Ovidiu – bíró
JEGYZŐ: Boțiu Diana Eufemia

Napirenden a **Landman Gábor** felperes képviselőjében Menyhárt Gabriella Éva ügyvéd (peres eljárás céljára választott kézbesítési címe: Nagyvárad (Oradea), Primăriei u. 21/2., Bihar (Bihar) megye) által **Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség** (székhelye: Marosvásárhely (Țirgu Mureș), Dózsa György (Gheorghe Doja) út 9. sz., Maros (Mureș) megye) és **Országos Diszkriminációellenes Tanács** (székhelye: Bukarest (București), Valter Mărăcieneanu tér 1-3. szám, 1. kerület) alperesekkel szemben benyújtott közigazgatási kereset tárgyalása, amelynek tárgya *tevőleges kötelezettség*.

Az ügy résztvevőinek szólításakor a felek nem voltak jelen.

Az idézési eljárást a törvénynek megfelelően végrehajtották.

Bemutatták az ügyet, és tájékoztatták a bíróságot, hogy a kereset a bélyegilleték fizetése alól mentesített, valamint arról, hogy az ügynek a felek távollétében való elbírálását kérték az új Polgári Perrendtartási Törvény 223. cikke 3 bekezdése rendelkezéseinek megfelelően, majd:

A bíróság megállapítja, hogy a bírósági feltárási szakasz befejeződött, lezárja a tárgyalási szakaszt, és következik az ítélethirdetés.

A FELLEBBVITELI BÍRÓSÁG
MÉRLEGELTE:

a jelen közigazgatási keresetet, és megállapítja a következőket:

A Maros megyei Törvényszéknél 2014.10.20-án iktatott keresettel **Landman Gábor** felperes a következőket kérte:

- állapítsák meg, hogy diszkriminációt szenvedett el a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség és az Országos Diszkriminációellenes Tanács részéről, arra tekintettel, hogy a hatóság törvénytelen és indokolatlan módon megtagadta, hogy biztosítsa számára a Románia által ratifikált nemzetközi jogszabályok, valamint a romániai törvények által az erdélyi nemzeti kisebbségek számára előírt nyelvi jogokat,
- kötelezzék az elsőrendű alperest arra, hogy biztosítsa számára a Románia által ratifikált nemzetközi jogszabályok, valamint a romániai törvények által az erdélyi nemzeti kisebbségek számára előírt nyelvi jogok gyakorlását,
- kötelezzék az elsőrendű alperest 200 EUR értékű anyagi kár megtérítésére, amely a felperes által Amsterdamban, Hollandiában beiktatott holland-magyar, magyar-holland hivatalos fordítói minőségében a hollandiai Radio 5 rádióállomás megrendelésére az elsőrendű alperesnél nyújtandó tolmácsolási szolgáltatásainak ellenértéke, amely szolgáltatás nyújtása meghiúsult azáltal, hogy megszegték azon jogát, hogy Romániában egy európai polgárt megillető nyelvi jogait gyakorolja, valamint erkölcsi kártérítés és késedelmi kamat fizetésére, addig, amíg teljesíti törvényes kötelezettségét arra, hogy a törvényben előírt nyelvi jogok gyakorlását biztosítsa állampolgárságtól függetlenül minden európai polgár számára;
- érvénytelenítsék meg az ODT 2014.07.09-i 408. számú határozatát, mind törvénytelen és indokolatlant, az 1., 2. és 3. kérelem elfogadása nyomán, perköltséggel.

Indoklásában a következőkre mutatott rá:

2013. december 24-én, 11 órakor alulírott, egy holland újságíró társaságában, megjelent a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrségnél, hogy információkat kérjen egy aktuális ügyről.

Magyar nyelven, udvariasan megkérte a kapust, hogy irányítsa egy olyan köztisztviselőhöz – rendőrhöz –, aki beszél a magyar nyelvet.

Többször elismételte kérését magyar, angol, holland és német nyelven, megmutatta neki a vonatkozó román jogszabályokat is, de a kapus nem volt hajlandó elirányítani egy magyarul beszélő

rendőrhöz. Több percen keresztül ismételte kérésemet – hogy vagy beszéljen magyarul, vagy irányítsa egy olyan rendőrhöz, aki ismeri a magyar nyelvet –, de a kapus teljes mértékben megtagadta, hogy magyar nyelven értekezzen velem.

Erről az esetről felvétel is készült, amelyet mellékeltem a keresethez.

Ismételt kérése nyomán, hogy magyarul beszéljenek velem, megjelent 3 vagy 4 személy – rendőr –, akik erőszakkal elhurcolták, bilincsbe verték, és bevitték egy szobába, ahol egyikük megkérdezte tőlem, hogy „forradalmat akar-e kirobbantani”. A felperes fennhangon felolvasta az Alkotmány 120. cikke 2. bekezdését, és hivatkozott a 215/2001. törvényre, az 1206/2001. sz. Kormányrendeletre, a Strasbourgi Keretegyezményre, a Románia és Magyarország közötti együttműködési és jószomszédsági szerződésre és a Regionális Nyelvek Európai Kartájára.

Az egyik rendőr kitépte a törvénykönyvet a kezéből, és kijelentette, hogy Romániában nincsenek ilyen törvények. Megpróbálta eltépni a könyvet, de nem sikerült, mert a könyv borítója túl vastag volt.

A rendőr nagyon dühösnek tűnt, a hangulat egyre agresszívabbá vált. Ezután valamelyikük becsukta az ablakot, és sötétség lett, és ebben a pillanatban egy erős, nagy ütést éreztem a hátam.

Ezután átkutatták a táskámat, fényképezőgépet és személyi tárgyaimat.

Ebben a pillanatban belépett két rendőr, ezek közül az egyik zavartan megkérdezte tőlem, hogy lehetséges, hogy valaki, aki magyarul beszél, nem tud románul is. Azt válaszolta neki, hogy holland állampolgár, és nem ismeri a román nyelvet, azért jött Romániába, hogy tolmácsoljon egy hollandiai rádióadó számára egy riport elkészítéséhez, vagyis magyar nyelvről holland nyelvre tolmácsoljon, tekintettel arra, hogy Hollandiában hites fordító, a benyújtott bizonyító iratoknak megfelelően.

Ezt követően elkérték személyi igazolványomat, és kivezették a kapuhoz, majd a felperes azonnal panaszt tett a Marosvásárhelyi Rendőrségnél erről az ügyről. A fentiekkel ellentétben, a Marosvásárhelyi Rendőrségen, tekintve, hogy nem ismeri a román nyelvet, elvezették egy alkalmazotthoz, aki ismerte a magyar nyelvet, neki elmagyarázta, mi történt, és segítettek neki megfogalmazni a panaszt az alperes ellen.

Az eset 2013.12.24-én történt, Marosvásárhelyen, a Helyi Rendőrségnél 11.15 és 11.45 óra között, amely időtartamot a hangfelvétel és Jan Will Oomen is igazolja.

A felperes hivatalos minőségben, mint a hollandiai Amsterdam körzeti Törvényszék által engedélyezett fordító jelent meg a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrségen, mivel egy hollandiai rádióállomás - Radio 5 - felkérte erre magyar nyelvről holland nyelvre való tolmácsolás céljából, bizonyítékként benyújtotta fordítói engedélyét.

Tekintettel a helyi közigazgatásról szóló 215/2001. sz. törvény 19. cikkének rendelkezéseit, amely szerint „azokban a területi közigazgatási egységekben, amelyekben a nemzeti kisebbségekhez tartozó állampolgárok aránya meghaladja a lakosság 20 %-át, a helyi közigazgatási hatóságoknak, alárendelt közintézményeknek, valamint a dekoncentrált közszolgálatoknak biztosítaniuk kell az anyanyelv használatát is a velük fenntartott kapcsolatokban, az Alkotmány, a jelen törvény és a Románia által részes félként aláírt nemzetközi szerződések előírásainak megfelelően”, az alperes megszegte azokat a jogszabályi rendelkezéseket, amelyekre ő maga is hivatkozott, mivel:

Abban a pillanatban, amikor a marosvásárhelyi Helyi Rendőrséghez magyarul – vagyis Marosvásárhely lakosságának 49,6 százalékát kitevő kisebbség nyelvén – szólt, ezt a szolgáltatást nem biztosították számára. Hites magyar-holland fordítóként fordult a helyi rendőrséghez, mivel egy hollandiai helyi rádióállomás riportot akart készíteni egy bizonyos, a rendőrségen iktatott ügyre vonatkozóan, és ellenőrizni akarta az erdélyi magyar kisebbség, illetve a jelen esetben a marosvásárhelyi magyarok nyelvi jogainak alkalmazását és biztosítását.

Európai polgár, és európai polgárként, amennyiben ugyanolyan tényszerű helyzetben van, mint egy magyar nemzetiségű román állampolgár, igényelheti a magyar nemzeti kisebbségre vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazását. A jelen esetben, éppúgy, mint a Bickel és Franz C-274/1996 ügy kapcsán, az Európai Unió luxembourgi Bíróságának a határozata megállapította az európai polgár diszkriminációját, amennyiben nem alkalmazták esetében azokat a nyelvi jogokat, amelyek az illető országban érvényesek, amennyiben teljesítette ugyanazokat a feltételeket, mint az illető állam polgárai.

Ezek szerint, a helyi hatóságok európai polgárként diszkriminálták őt azzal, hogy nem alkalmazták vele szemben a Romániában élő nemzeti kisebbségeket megillető jogokat.

Az alperes azon állítása sem igaz, hogy angol nyelven kommunikált a felperessel.

A felperes minden világnyelven próbálkozott a magyar nyelv mellett, de ezek közül egyiket sem kapott választ, hanem azt közölték velem, hogy Romániában az egyetlen hivatalos nyelv a román.

Nem hatolt be jogtalanul az épületbe, tulajdonképpen nem is lehet „erőszakosan” behatolni a szolgálatos tiszt szobájába, ahogy azt a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség állítja, mivel abba a szobába szabad volt a bejárás, csak egy sorompó létezik ott, ezt bizonyítják az általa benyújtott fényképek. A felperes belépett, és kérte, hogy irányítsák egy magyarul tudó személyhez. Ennyit kért, és megbilincseltek, emberi méltóságát lábbal tiporták a helyi rendőrök. Amint már említette, az őt kísérő személy hangfelvételt is készített mp3 formátumban az esetről, a felvétel szövegét teljes egészében lefordította román nyelvre, és mellékelte az iratcsomóhoz. Nem utasította el a személyazonosságának igazolását, hanem nem értette, amit románul mondtak neki, több világnyelven – angol, francia, német – kérte, hogy biztosítsanak számára egy munkatársat, aki ismeri a magyar nyelvet, de ezt folyamatosan és határozottan megtagadták.

Az sem igaz, hogy agresszíven viselkedett, ezt az állítást az alperes nem bizonyította. Jan Willem-Oomen a helyszínen volt a felperessel, ő készítette a hangfelvételt, ő bizonyíthatja, hogy egyáltalán nem volt agresszív, civilizáltan és magabiztosan viselkedett.

Tekintettel arra, hogy semmit nem értett románul, és nem biztosítottak számára hivatalos tolmácsot, bármely eljárási cselekmény, amelyet a Helyi Rendőrség elkövetett, törvénytelen és abszolút semmis.

Jogilag a következő indokokat hozta fel:

- Az újraközölt 137/2000 sz. Kormányrendelet 20. cikke, az Európai Emberi Jogi Egyezmény 6. cikke, a 61/1991. sz. Törvény 3. cikke 1. bekezdése.

Az **Országos Diszkriminációellenes Tanács válasziratában** kifogásként kéri az eljárás megsemmisítését a bélyegilleték kifizetésének elmaradása okán, érdemben pedig a kereset elutasítását, mint alaptalant, és a megtámadott határozat fenntartását, mint törvényes és megalapozott.

Az Országos Diszkriminációellenes Tanácsnál 78/2014.01.08. számmal iktatott kérelmében a kérelmező, Landman Gábor, panaszt tett az ODT-nál egy megkülönböztetési helyzet megállapítására, amelyet a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség hozott létre azzal, hogy megtagadta, hogy magyar nyelven információt szolgáltatson a kérelmezőnek egy jegyzőkönyvvel kapcsolatban, amelyet a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség keretében tevékenykedő egyik rendőr állított ki.

A 9/2014. számú ügyben hozott 408/2014.07.09. számú Határozattal az Országos Diszkriminációellenes Tanács úgy határozott, hogy az előterjesztett eset nem meríti ki a diszkriminatív cselekmény fogalmát, olyan értelemben, hogy nem áll fenn jogsértés a diszkrimináció minden formájának megelőzésére és büntetésére vonatkozó, 137/2000. sz. Kormányhatározat 2. cikke, 1. bekezdése értelmében.

Kifogást emelt a bélyegilleték kifizetésének elmaradása okán.

A közigazgatási bíraskodásra vonatkozó 554/2004. sz. Törvény rendelkezésein alapuló keresetek, amelyek tárgya a közigazgatási irat érvénytelenítése, törvénykezési bélyegilleték-kötelesek.

A helyes és törvényes megoldás megállapítani, hogy a kereset nem felel meg a bélyegilleték fizetésére vonatkozó törvényes és kötelező feltételeknek.

Érdemben a kereset elutasítását kérték, mint alaptalant, és a megtámadott határozat fenntartását, mint törvényes és megalapozott.

Az ODT nem fogadta el a határozatot a bejelentéstől számított 90 napon belül.

Következésképpen, fontos megjegyezni, hogy a 90 napos határidő, bár kifejezett előírásként szerepel a 20. cikke (7) bekezdésének rendelkezéseiben, ajánlás jellegű, a határidő be nem tartása nem vezet automatikusan az illető jogszabályi előírás be nem tartásával megszerkesztett irat szankcionálásához.

A határozatot 2014.07.09-én fogadták el, de csak 2014.09.04-én kézbesítették.

A diszkrimináció minden formájának megelőzésére és büntetésére vonatkozó, 137/2000. sz. Kormányhatározat 20. cikke (7) bekezdésének rendelkezései szerint: „A határozat az elfogadásától számított 15 napon belül kézbesítik a feleknek, és a kézbesítés napjától számítva hatályos”.

Az ODT határozatainak kézbesítési határideje ajánlott határidő, nem kötelező jellegű. A szabályozás jellege a (8) bekezdés szövegének szótani és mondattani szerkezetéből következik, a „15 napon belül kézbesítik” kifejezésben használt szófordulat kizárja a rendelkezés „parancsoló” jellegét.

A panasz, a benyújtott dokumentumok és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések vizsgálása nyomán, az Országos Diszkriminációellenes Tanács megjegyezte, hogy a jogszabályi rendelkezések EGY NEMZETI KISEBBSÉGHEZ TARTOZÓ ROMÁN ÁLLAMPOLGÁROK esetében alkalmazhatók (jelen esetben a magyar kisebbségről lévén szó).

Következésképpen, csak a magyar kisebbséghez tartozó román állampolgárok hivatkozhatnak a helyi közigazgatásról szóló 215/2001. sz. törvény rendelkezéseinek a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség általi esetleges megszegésére a magyar nyelvnek a polgárok és a marosvásárhelyi helyi közigazgatási hatóságok

közötti használatának hiánya tekintetében.

Viszont a panasztevő magyar nemzetiségű holland állampolgár, és nem tartozik a romániai magyar kisebbséghez tartozó román állampolgárok kategóriájába.

Következésképpen, Landman Gábor magyar nemzetiségű holland állampolgár esetében nem alkalmazandók a helyi közigazgatásról szóló 215/2001. sz. törvény rendelkezései, és nem hozhatja fel saját védelmében ennek a jogszabálynak a rendelkezéseit.

Arra vonatkozóan, hogy a felperes, Landman Gábor kéri az alperesek kötelezését az ügyvel kapcsolatos perköltségeinek kifizetésére, a kérelmet megalapozatlannak minősítik, mivel az ODT nem vétkes a perben, hanem csak az illetékes adminisztratív szerv, amely a kifogásolt határozatot kibocsátotta.

Az iratcsomó tartalmának vizsgálata nyomán a törvényszék a következőket emeli ki:

A 9/2014. számú ügyben hozott 408/2014.07.09. számú Határozattal az Országos Diszkriminációellenes Tanács a 137/2000. sz. Kormányhatározat 20. cikke 2. bekezdése értelmében úgy határozott, hogy a Landman Gábor panaszos által a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrséggel szemben előterjesztett eset nem meríti ki a diszkriminatív cselekmény fogalmát, olyan értelemben, hogy nem áll fenn jogsértés a diszkrimináció minden formájának megelőzésére és büntetésére vonatkozó, 137/2000. sz. Kormányhatározat 2. cikke, 1. bekezdése értelmében.

Az ODT Igazgató Tanácsa megállapította, hogy az ügyben a diszkrimináció cselekményének tényálladási elemei nem teljesülnek halmozottan, olyan értelemben, hogy a panaszost nem korlátozták az emberi jogok, az alapvető szabadságjogok, a törvény által szavatolt jogok egyenlő feltételek mellett történő elismerésében, használatában vagy gyakorlásában a politika, a gazdaság, a társadalom és a kultúra, vagy a közélet bármely más területén, illetve az egyenlő bánásmódhoz vagy kérvényezéshez való jogát, ahogy arra a beadványban hivatkozik.

Ténybelileg, az Igazgató Tanács figyelembe vette, hogy a panaszos egy másik hímnemű személy társaságában megjelent a Helyi Rendőrség székhelyén azzal a céllal, hogy tájékoztatást kérjen a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség egyik közege által kiállított jegyzőkönyvvel kapcsolatban, bár az illető adatok nem érintették a panaszos személyét, és nem volt semmilyen minőségük, pl. az érdekelt fél védelme vagy képvisellete, és nem tartozik a romániai magyar nemzeti kisebbség körébe sem. Ugyanakkor a panaszos kifejezte azon akaratát, hogy minden igényelt információt magyar nyelven közöljenek vele, de a kommunikáció angol nyelven – egy világnyelven – valósult meg, mert abban a pillanatban nem volt jelen egyetlen, a magyar nyelvet ismerő személy sem.

A bíróság megjegyzi, hogy a 137/2000. sz. KR 2. cikke rendelkezései szerint: „(1) Jelen kormányrendeletnek megfelelően, diszkrimináció alatt értendő bármely, faj, nemzetiség, etnikum, nyelv, vallás, társadalmi hovatartozás, meggyőződés, nem, szexuális irányultság, életkor, fogyatékoság, nem fertőző krónikus betegség, HIV-fertőzés, hátrányos helyzetű kategóriába való tartozás alapján történő vagy bármely más olyan kritérium szerinti megkülönböztetés, kizárás, megszorítás vagy előnyben részesítés, amelynek célja vagy hatása az emberi jogok, az alapvető szabadságjogok vagy a törvény által szavatolt jogok egyenlő feltételek mellett történő elismerésének, használatának vagy gyakorlásának korlátozása, kiküszöbölése a politika, a gazdaság, a társadalmi és kulturális élet terén vagy a közélet bármely más területén.

(2) Valamely személyeknek az (1) bekezdésben meghatározott bármely alapon való megkülönböztetésére irányuló rendelkezés a jelen kormányrendelet értelmében diszkriminációnak tekintendő.

(3) Diszkriminációt képeznek az egyes személyeket az (1) bekezdésben felsorolt szempontok alapján, más személyekkel szemben hátrányban részesítő, látszólag semleges rendelkezések, kritériumok vagy gyakorlatok, kivéve azt az esetet, amikor ezeket a rendelkezéseket, kritériumokat vagy gyakorlatokat egy jogos cél objektív módon igazolja, a cél elérésére alkalmazott módszerek pedig megfelelőek és szükségesek.

(4) Bármilyen aktív vagy passzív magatartás, amely hatásai által indokolatlanul előnyben vagy hátrányban részesíti, vagy igazságtalan vagy megalázó elbánásban részesít egy személyt, egy személyekből álló csoportot vagy egy közösséget más személyekhez, csoportokhoz vagy közösségekhez viszonyítva, szabálysértési felelősségre vonást von maga után a jelen kormányhatározat szerint, amennyiben nem esik a büntetőtörvény hatálya alá”.

A diszkrimináció törvényes meghatározása tekintetében, ez egy bizonyos szempont alapján való megkülönböztetést jelent, anélkül, hogy objektív indoklása lenne, Európai Emberi Jogi Bíróság vonatkozó

joggyakorlata szerint, a különböző bánásmód akkor válik diszkriminációvá, amikor különbségek jelennek be analóg és összehasonlítható helyzetek között, anélkül, hogy ezek ésszerű és objektív indoklásokon alapulnának. Az európai bíróság következetesen úgy határozott, hogy ahhoz, hogy egy ilyen jogsértés megvalósuljon, „*meg kell állapítani, hogy analóg vagy összehasonlítható helyzetben lévő személyek előnyösebb elbánásban részesülnek, és hogy ennek a megkülönböztetésnek nincs objektív vagy ésszerű indoka*”. A megkülönböztető bánásmód célja vagy hatása egy törvény által szavatolt jog egyenlő feltételek mellett történő elismerésének, használatának vagy gyakorlásának korlátozása kell, hogy legyen.

A jelen ügyben az ODT Igazgató Tanácsa törvényesen és megalapozottan megállapította, az iratcsomóban található bizonyítékok és a vonatkozó törvényes rendelkezések vizsgálata nyomán, hogy a panaszos által elszenvedett feltételezett megkülönböztető bánásmód nem eredményezte a valamely jog elismerésének, használatának és egyenlő körülmények közötti gyakorlásának korlátozását vagy megszüntetését, mivel biztosították számára a kommunikációt egy világnyelven, és pedig angol nyelven, tehát az információk megszerzése lehetséges volt a panaszos számára, legalábbis egy tolmács megérkezéséig.

Következésképpen helyes az alperes megállapítása, miszerint a panaszosnak nem szegték meg egyetlen, a 137/2000. sz. Kormányhatározat 2. cikke 1. bekezdésében kifejezetten előírt jogát sem, a 78/2014.01.08. sz. kérelemben bejelentett szempontok nem teljesítik a diszkrimináció cselekményének összes alkotóelemét.

A felperes azon kijelentésére vonatkozóan, miszerint az ODT **nem** fogadta el a határozatot a bejelentéstől számított 90 napon belül, a bíróság megjegyzi, hogy a 137/2000. sz. Kormányhatározat 20. cikke 7. bekezdésében előírt határidő ajánlás jellegű, kifejezett jogi minősítés hiányában, és kifejezett büntetés előírása hiányában, a határidő elmulasztása nem vezet automatikusan az illető jogszabályi előírás be nem tartásával megszerkesztett irat szankcionálásához, annál is inkább, mivel a felperes nem bizonyította, milyen érdekét vagy jogát sértették meg a bejelentés megtárgyalására vonatkozó törvényes határidő túllépésével.

Azon bírálatra vonatkozóan, hogy a határozatot 2014.07.09.-én fogadták el, de csak 2014.09.04.-én kézbesítették, a bíróság megjegyzi, hogy a 137/2000. sz. Kormányhatározat 20. cikke 8. bekezdésében az ODT határozatainak kézbesítésére előírt 15 napos határidő ajánlott határidő, nem pedig kötelező jellegű, ennek be nem tartása nem vonja maga után az ODT által kiállított irat törvénytelenységét és érvénytelenítését.

Megalapozatlan a felperesnek azon állítása is, hogy európai polgári minőségében megsértették nyelvi jogait, mivel a helyi közigazgatásról szóló 215/2001. sz. törvény 19. cikkének és 76. cikkének 1. és 2. bekezdésében foglalt, az anyanyelvnek a hatóságok és a nemzeti kisebbségekhez tartozó román állampolgárok közötti kapcsolatban való használatára vonatkozó rendelkezések csak ezekre az állampolgárokra alkalmazhatók, nem pedig a felperesre, aki magyar nemzetiségű holland állampolgár, és nem tartozik a magyar kisebbséghez tartozó román állampolgárok kategóriájába, hogy a helyi közigazgatásról szóló 215/2001. sz. törvény rendelkezéseinek a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség általi esetleges megszegésére hivatkozhatna a magyar nyelvnek a polgárok és a marosvásárhelyi helyi közigazgatási hatóságok közötti használatának hiánya tekintetében. Per a contrario, a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség sem köteles a magyar nyelvet használni a felperessel való kapcsolatban, aki magyar nyelven beszélő holland állampolgár.

Ami a felperes azon állítását illeti, hogy az ODT nem vizsgálta meg a hangfelvétel átiratának hiteles román fordítását, a bíróság megjegyzi, hogy az ODT 148/2008. sz. Rendelete a kérelmek és panaszok belső rendezési eljárására vonatkozóan a 70. cikk 1. bekezdésében előírja, hogy az Igazgató Tanács elfogadhat bármely bizonyítékot, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy megoldásához vezethet.

Tehát a törvényalkotó az ügy jogosultjának a belátására bízta azoknak a hasznos és szükséges bizonyítékoknak kiválasztását, amelyeket az illető ügyben alkalmaznak, a jelen ügyben a panaszos ezen kérését szükségtelennak ítélték az ODT 9/2014. sz. ügyének megoldásához.

Következésképpen, a bemutatott megfontolások alapján, az 554/2004. sz. Törvény 18. cikke rendelkezései értelmében, hivatkozással a 137/2000. sz. KR 2. cikkére, a 137/2000. sz. KR 20. cikke 7., 8. és 9. bekezdésére, a helyi közigazgatásról szóló 215/2001. sz. törvény 19. cikkének és 76. cikkének 1. és 2. bekezdésére, valamint az ODT 148/2008. számú, a kérelmek és panaszok belső rendezési eljárására vonatkozó rendeletének 70. cikke 1. bekezdésére, a Nagyvárad Fellebbviteli Bíróság elutasítja, mint alaptalant a Landman Gábor felperes által a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség és az ODT alperesek ellen benyújtott keresetét.

Perköltségtérítés nélkül.

**EZEN OKOKBÓL
A TÖRVÉNY NEVÉBEN
ELRENDELI:**

ELUTASÍTJA a **Landman Gábor** felperes (peres eljárás céljára választott kézbesítési címe: Nagyvárad (Oradea), Primăriei u. 21/2., Bihar (Bihor) megye) által **Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség** (székhelye: Marosvásárhely (Țirgu Mureș), Dózsa György (Gheorghe Doja) út 9. sz., Maros (Mureș) megye) és **Országos Diszkriminációellenes Tanács** (székhelye: Bukarest (București), Valter Mărăcineanu tér 1-3. szám, 1. kerület) alperesekkel szemben benyújtott keresetét, mint *alaptalant*.

Perköltségtérítés nélkül.

Felfolyamodás benyújtható a közléstől számított 15 napon belül.

Kihirdetve a 2015.09.14-i nyilvános tárgyaláson.

ELNÖK

Blaga Ovidiu

JEGYZŐ

Boțiu Diana Eufemia